

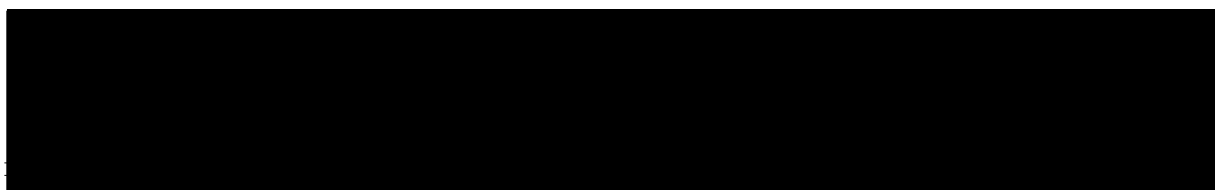
ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl samosoudkyně Mgr. Helenou Mörtlovou v hlavním líčení konaném dne 13. 3. 2017 v Táboře **t a k t o :**

Obžalovaný

u z n á v á s e v i n n ý m , ž e

dne 25.7.2016 v době od 13:30 hodin do 13:35 hodin v Táboře, na tř. kpt. Jaroše 1851, v budově Okresního soudu v Táboře, v postavení svědka při hlavním líčení v trestní věci vedené pod sp. zn. 3T 44/2016 proti obžalovanému [redacted] po řádném poučení uvedl, že obžalovaný [redacted] se dne 12. 12. 2015 v pozdních odpoledních nebo podvečerních hodinách nacházel společně s [redacted] v jeho bytě v Táboře v ul. [redacted] ačkoli se tyto skutečnosti nezakládaly na pravdě a byly dokazováním v průběhu hlavního líčení vyvráceny,

t e d y

jako svědek před soudem uvedl nepravdu o okolnosti, která má podstatný význam pro rozhodnutí,

č í m ž s p á c h a l

přečin křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 346 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku,

a o d s u z u j e s e z a t o

podle § 346 odst. 2 tr. zákoníku **k trestu odnětí svobody v délce 6 (šest) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému výkon uloženého trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v délce **24 (dvacet čtyři) měsíců.**

O d ů v o d n ě n í :

Po provedeném hlavním líčení, kde byl vyslechnut obžalovaný [REDAKCE] a byly provedeny i ostatní důkazy, a to zejména listinného charakteru, dospěl soud k odsuzujícímu rozsudku zejména z následujících níže uvedených důvodů:

Obžalovaný v přípravném řízení odmítl ve věci vypovídat. Při výslechu u hlavního líčení obžalovaný uvedl, že si není vědom, že by jako svědek u hlavního líčení v předmětném trestním řízení dne 25. 7. 2016 lhal. Dne 12. 12. 2015 měl dohodnutou schůzku se svým synem na [REDAKCE] ze které však později sešlo. Domů se vrátil mezi 16,00 – 16,30 hodin. Při odemykání zjistil, že se kvůli klíčům v zámku nemůže dostat dovnitř. Uvnitř svého bytu údajně přistihl svoji bývalou přítelkyni [REDAKCE] s panem [REDAKCE] se kterým se následně popral. V tuto dobu u něj však už paní [REDAKCE] trvale nebydlela, ani si nebyl jistý, jestli má od jeho bytu ještě klíče.

Z listinných důkazů byly dále provedeny: úřední záznamy o podaném vysvětlení (č.l. 10-18 a 41-57), rozsudek Okresního soudu v Táboře ze dne 25. 7. 2016 č. j. 3T 44/2016-128 a usnesení Krajského soudu v Č. Budějovicích - pobočka v Táboře ze dne 14. 9. 2016 č. j. 14 To 219/2016-154 (č.l. 19-24), protokoly o hlavním líčení (č.l. 27-40), osobní výkazy obžalovaného (č.l. 58-59), opis evidence rejstříku trestů (č.l. 60 a 72-73), trestní příkaz Okresního soudu v Táboře ze dne 30.1.2017 č.j. 6T 6/2017-69 (č.l. 74), a rozsudek Okresního soudu v Táboře ze dne 24.2.2017 č.j. 6T 4/2017-76 (č.l. 75-76). Dále byly čteny ze spisu 6T 4/2017 stručný záznam o průběhu hlavního líčení (č.l. 74-75) a protokol o výslechu obviněného (č.l. 4-6). Z výše uvedeného opisu evidence rejstříku trestů obžalovaného vyplývá, že byl již 2x soudně trestán. Naposledy byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 26. 7. 2013 č. j. 13T 32/2013-199 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 28. 11. 2013 č. j. 14To 303/2013-224, a to pro přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, nicméně vzhledem k osvědčení již nelze k tomuto odsouzení přihlížet.

Soud hodnotil takto provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout o vině obžalovaného ve smyslu podané obžaloby.

Z provedených důkazů, a to zejména z odsuzujícího rozsudku týkajícího se dnes již odsouzeného [REDAKCE] ve spojení s rozhodnutím odvolacího soudu, dále z protokolu o hlavním líčení v této věci, které bylo konáno dne 25.7.2016, plyne obsah výpovědi obžalovaného [REDAKCE] který ve shora uvedené věci vypovídal po řádném poučení o povinnosti vypovídat pravdu jako svědek. Z odůvodnění shora uvedených rozhodnutí plyne, že výpověď svědka [REDAKCE] (a dlužno dodat, že nejen tato svědecká výpověď) byla vyhodnocena jak soudem prvního stupně, tak soudem odvolacím jako nepravdivá, vedená snahou poskytnout obžalovanému [REDAKCE] nepravdivé alibi na dobu, kdy se měl dopustit odcizení mobilního telefonu v baru [REDAKCE]. Obžalovaný [REDAKCE] se k jednání, které mu je nyní obžalobou kladeno za vinu, nepřiznal. Ze spisového materiálu soudu ale zcela jasně vyplývá, že obžalovaný [REDAKCE] při projednávání obžaloby proti [REDAKCE] vypovídal jako svědek u hlavního líčení v trestní věci vedené pod sp. zn. 3T 44/2016, i přes řádné poučení ze strany soudu o nutnosti mluvit pravdu, zcela lživě, když uvedl, že v pozdních odpoledních či podvečerních hodinách dne 12.12.2015 byl ve svém bytě právě obžalovaný [REDAKCE] s [REDAKCE] které tam údajně přišli. Nicméně z důkazních materiálů ve shora uvedené trestní věci sp.zn. 3T 44/2016, a to zejména z kamerového záznamu, je zcela patrné, že v tuto dobu byl [REDAKCE] na místě činu v baru [REDAKCE] a dokonce byl pachatelem trestného činu. Již z těchto důvodů neměl tedy soud o nepravdivosti svědecké výpovědi [REDAKCE] žádných pochyb. Navíc, z výpovědi [REDAKCE] byt tento nebyl v této věci vyslechnut jako svědek, ale byla přečtena jeho výpověď ze spisu zdejšího soudu sp.zn. 6T 4/2017, z níž plyne, že tento se přiznal k tomu, že i on u hlavního líčení proti obžalovanému [REDAKCE] také vypovídal křivě, ale pravda je taková, že předmětného dne, tedy 12.12.2015 přijel s [REDAKCE] již v odpoledních hodinách do Tábora a šli na pivo do shora uvedeného baru. [REDAKCE] se nezmínil o tom, že by se [REDAKCE] z tohoto baru vzdálil. I zmiňovaný [REDAKCE] byl za původní křivou svědeckou výpověď v řízení proti obžalovanému [REDAKCE] rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 24.2.2017 č.j. 6T 4/2017-76, pravomocným tímž dnem, již odsouzen. Stejně tak byla za nepravdivou svědeckou výpověď v řízení proti obžalovanému [REDAKCE] odsouzena zdejším soudem i [REDAKCE] a to trestním příkazem Okresního soudu v Táboře ze dne 30.1.2017 č.j. 6T 6/2017-69, pravomocným dne 14.2.2017, a to právě pro jednání, že dne 25.7.2016 u Okresního soudu v Táboře v postavení svědkyně při hlavním líčení v trestní věci vedené pod sp.zn. 3T 44/2016 proti obžalovanému [REDAKCE] po řádném poučení uvedla, že obžalovaný [REDAKCE] se dne 12.12.2015 zhruba od 16:00 hodin nacházel spolu s ní v bytě [REDAKCE] v Táboře v ul. [REDAKCE] ačkoli se tato skutečnost nezakládala na pravdě a byla dokazována v průběhu hlavního líčení vyvrácena. Z tohoto tedy rovněž plyne, že výpověď [REDAKCE] v řízení proti obžalovanému [REDAKCE] rovněž nebyla pravdivá, jinými slovy, [REDAKCE] se dne 12.12.2015 rozhodně v odpoledních, či podvečerních hodinách nenacházel s [REDAKCE] v bytě u obžalovaného [REDAKCE]. Což je právě skutečnost, kterou obdobně nepravdivě tvrdil v hlavním líčení jako svědek také obžalovaný [REDAKCE]. Navíc, [REDAKCE] ve své výpovědi, jak plyne z protokolu o hlavním líčení ze dne 25.7.2016 ve věci sp.zn. 3T 44/2016, mimo jiné dále uváděla, že tehdy ještě u obžalovaného [REDAKCE] bydlela, zatímco nyní obžalovaný [REDAKCE] tvrdí, že tehdy u něj již ani nebydlela, sice tam měla věci, ale ani neví, zda již mu tehdy vlastně vůbec vrátila klíče od bytu.

Ze shora uvedeného je tedy zřejmé, že obžalovaný [REDAKCE] se skutečně dopustil toho, že jako svědek po řádném poučení v řízení před soudem úmyslně vypovídal nepravdu o okolnosti, která má podstatný význam pro rozhodnutí. Takovou okolností právě údaj o tom, kde se předmětného dne, kdy došlo ve večerních hodinách ke krádeži, nacházel pachatel tohoto činu, zcela nepochybně je. Právě proto se obžalovaný zcela evidentně dopustil žalovaného přečinu křivá výpověď a nepravdivý znalecký posudek podle § 346 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

Pokud jde o výrok o druhu a výměře trestu, soud bere v úvahu kriteria stanovená ustanoveními § 38 a § 39 tr. zákoníku, tedy jednak povahu a závažnost projednávaného trestného činu a jednak poměry pachatele, tj. zásadu přiměřenosti (proporcionality) trestní sankce v širším slova smyslu, jednak také požadavek tzv. subsidiarity trestní sankce (§ 38 odst. 1, 2 tr. zákoníku). Při stanovení druhu trestu a jeho výměry pak soud přihlédne ve smyslu § 39 odst. 1, 2 tr. zákoníku k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu (jež jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem), dále soud přihlédne k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Mimoto soud přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu, a konečně k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného. Soud mimoto posuzuje existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ust. § 41 a § 42 tr. zákoníku.

Ohledně druhu a výše trestu, má soud za to, že postačí ještě uložení trestu výchovného na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, neboť uložení trestu vyššího nebo trestu již represivního by nebylo v daném případě na místě. Byť obžalovaný stojí před trestním soudem potrestí, k jeho dřívějším záznamům v rejstříku trestů již z důvodu osvědčení, či zahlazení nebylo možno přihlížet. Z těchto důvodů uložil soud obžalovanému podmíněný trest odnětí svobody v délce 6 měsíců se zkušební dobou na 24 měsíců, když takové potrestání obžalovaného se vzhledem ke všem okolnostem případu jevílo jako přiměřené. Obžalovanému se tímto podmíněným trestem zejména dává najevo, že vědomé uvádění nepravdivých informací v řízení před soudem skutečně nemůže zůstat bez potrestání.

O náhradě škody soud v tomto případě nerozhodoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do o s m i dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřisluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **t ř e c h** vyhotoveních.

V Táboře dne 13. 3. 2017

Mgr. Helena Mörtlová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Věra Cášková

